

NIC NENÍ DALEKO OD BOHA

(SVATÁ MONIKA)

ROZHOVOR O NEBI

Když se přiblížil den, kdy měla moje matka Monika odejít z tohoto života (tys ten den Bože znal, ale my jsme o něm nevěděli), stáli jsme spolu opření u jakéhosi okna, z kterého byl výhled do zahrady domu, kde jsme pobývali – v Ostii u Tibery. Tam jsme po namáhavé a dlouhé cestě, sbírali síly na odplutí domů. Velmi krásně jsme si tehdy o samotě povídali. Mluvili jsme o tom, jaký bude věčný život, který „oko nevidělo, ucho neslyšelo a který nevešel na mysl člověka“ (1 Kor 2,9).

Když už jsme o tom dlouho mluvili, zakusili jsme, že svět se všemi svými potěšeními pro nás jakoby najednou ztratil cenu. A ona řekla: „Synu, pokud jde o mne, mě už v tomto životě nic netěší. Už od tohoto světa nic nečekám. To jediné, proč jsem tady toužila ještě pobýt, bylo, abych před svou smrtí viděla, že ses obrátil k Bohu. Můj Bůh mi ale nadělil mnohem víc.“

Co jsem jí na to odpověděl, si nepamatuji, nicméně asi za pět dní ulehla s horečkami.

JE JEDNO, KDE MĚ POHŘBÍTE!

Jednou pak Monika omdlela a upadla na chvíli do bezvědomí. Seběhli jsme se k ní, ale ona zase rychle přišla k sobě, podívala se na nás zkoumavě a zeptala se: „Kde jsem to byla?“ A když viděla, jak jsme sklíčení zármutkem, dodala: „Svou matku pochováte zde.“ Můj bratr řekl, že by jí přál, aby nezemřela v cizině. Když to matka uslyšela, svraštila obličej a pohledem ho pokárala. Pak nám oběma řekla: „Pochovejte toto tělo kdekoliv: nedělejte si s ním vůbec starosti. Prosím vás jen o to, abyste na mě, ať už budete kdekoliv, pamatovali u oltáře Páně.“

Bylo překvapivé toto slyšet z jejích úst, neboť vždy starostlivě pečovala o hrob, který si vybrala vedle hrobu svého manžela. Přála si, aby po všech výpravách za moře ulehli vedle sebe. A když jsme se jí zeptali, jestli ji neděsí, že její mrtvé tělo bude pochováno tak daleko, odpověděla: „Nic není daleko od Boha a není třeba se obávat, že by na konci věků nevěděl, z jakého místa mě má vzkřísit.“

A pak devátého dne té nemoci, v šestapadesátém roce jejího života a v třiatřicátém roce mého života odešla k Pánu... Zatlačil jsem jí oči a mé srdce zaplavil obrovský příval smutku, který přetékal do slz. Avšak nepovažovali jsme za vhodné konat pohřební obřad s nářkem, slzami a lkáním, protože tak se obvykle oplakává smrt, která je pokládána za neštěstí nebo za úplný zánik umírajících. Ale ona nezemřela úplně...

Se svolením převzato z knihy: Augustin, Vyznání, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství www.kna.cz Redakčně upraveno.